

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.728 van 3 maart 2011
in de zaak A. 193.757/VII-37.941.**

In zake : Anne-Marie Vlieghe
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Arnold Gits
kantoor houdend te Kortrijk
President Kennedypark 4 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 augustus 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 26 juni 2009 waarbij het beroep van Anne-Marie Vlieghe ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 november 2008 tot weigering van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Devriese, die loco advocaat Arnold Gits verschijnt voor de verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster dient op 24 mei 2007 een aanvraag in om een vergunning te verkrijgen tot het voorhanden hebben van twee jachtwapens die als gevolg van de inwerkingtreding van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) vergunningsplichtig zijn geworden.

3.2. De procureur des Konings te Kortrijk adviseert op 23 juni 2008 gunstig met betrekking tot een mogelijke weigering van de vergunning voor een vuurwapen.

3.3. De gouverneur van de provincie West-Vlaanderen beslist op 27 november 2008 de vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens aan de verzoekster te weigeren. Dit besluit wordt op 13 januari 2009 aan de verzoekster ter kennis gebracht.

3.4. Op 26 januari 2009 stelt de verzoekster tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen beroep in bij de minister van Justitie.

3.5. De Federale Wapendienst vraagt op 25 februari 2009 advies aan de procureur des Konings te Kortrijk. In zijn antwoord van 11 maart 2009 verwijst de procureur des Konings naar zijn advies van 23 juni 2008. Hij merkt op dat de verzoekster niet meer in zijn gerechtelijk arrondissement woont, doch te Knokke-Heist.

3.6. De Federale Wapendienst vraagt advies aan de procureur des Konings te Brugge. Op 12 mei 2009 adviseert de procureur des Konings te Brugge negatief voor het toekennen van een wapenvergunning, onder verwijzing naar een moraliteitsverslag van de lokale politie te Knokke-Heist.

3.7. Op 26 juni 2009 beslist de minister van Justitie het beroep van de verzoekster tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen te verwerpen.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster roept in een enig middel de schending in van artikel 11, § 1, van de wapenwet, alsook de schending van de motiveringsplicht,

van de regel "audi alteram partem" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat de verwerende partij niet geantwoord heeft op haar argumenten en zich beperkt heeft tot het herhalen van het motief van de veroordeling door de politierechtbank, hieraan toevoegend dat zij getuigde van "een gebrek aan verantwoordelijkheidszin". Zij argumenteert dat uit een éénmalige veroordeling geen gebrek aan verantwoordelijkheidszin voor het toekennen van een wapenvergunning kan worden afgeleid. Zij stelt voorts dat de verwerende partij moest nagaan welke concrete feiten hebben geleid tot de veroordeling door de politierechtbank te Kortrijk op 21 april 2006, dat het bestreden besluit enkel gewag maakt van een veroordeling wegens "rijden door een rood licht, dronken sturen en rijden zonder veiligheidsgordel" en dat de opgelegde straf "bijzonder licht" te noemen is. Wat betreft de informatie van de politiediensten, waarop de negatieve adviezen van de parketten te Kortrijk en Brugge gebaseerd zijn, voert de verzoekster aan dat zij geen kennis heeft van deze processen-verbaal, noch van de negatieve adviezen van de procureurs des Konings zodat zij haar standpunt niet op nuttige wijze kon uiteenzetten. Zij ontkent ook dat haar echtgenoot ooit zou hebben verklaard dat zij labiel was of medicatie moest nemen. De verzoekster verwijst ten slotte naar rechtspraak van de Raad van State en besluit dat de beoordeling door de verwerende partij niet redelijk is en niet berust op precieze en relevante feiten, noch van een minimum aan objectiviteit en coherentie getuigt.

5. De verwerende partij antwoordt dat ingevolge de devolutieve werking van het beroep bij de Federale Wapendienst het onderzoek in beroep opnieuw wordt gedaan, zodat de middelen of onderdelen van middelen die betrekking hebben op de beslissing van de provinciegouverneur moeten worden afgewezen, aangezien zij geen betrekking hebben op het bestreden besluit. Wat de aangevoerde schending van het "audi alteram partem"-beginsel betreft, blijkt volgens de verwerende partij uit het dossier dat de procedure voorafgaand aan het bestreden besluit rechtsgeldig is verlopen. Zij stelt dat voorafgaand aan de instelling van de beroepsprocedure de raadsman van de verzoekster het volledige dossier ingekeken heeft bij de diensten van de provincie West-Vlaanderen, dat zij in de ontvangstbevestiging van 28 januari 2009 aan de raadsman van de

verzoekster meldde welke middelen ter beschikking van de verzoekster stonden en dat in de loop van de beroepsprocedure geen nieuwe elementen zijn aangebracht die sedert de inzage van het dossier van de provincie nog onbekend waren aan de verzoekster.

In verband met de veroordeling van de verzoekster door de politierechtbank te Kortrijk stelt de verwerende partij dat het bestreden besluit onder meer gegrond is op die veroordeling omdat de verzoekster door het rood licht was gereden terwijl zij dronken was, en geen veiligheidsgordel droeg. Zij argumenteert hierbij dat wie zonder veiligheidsgordel een voertuig bestuurt, onder ernstige invloed van alcoholische dranken, en vervolgens door het rood licht rijdt, geen blijk geeft van verantwoordelijkheidszin. Ingevolge het gebruik van alcohol en het stellen van handelingen die ingaan tegen een aantal essentiële bepalingen van de verkeerswetgeving die gelden ter bescherming van de samenleving, kan volgens de verwerende partij terecht worden besloten dat er redenen zijn dat de verzoekster de openbare orde kan verstoren, aangezien de kans bestaat dat zij zich zou gedragen zoals in het verkeer en er ongelukken met wapens zouden kunnen gebeuren. Zij stelt dat de beslissing niet gegrond is op een schending van artikel 5, § 4, van de wapenwet, maar dat wordt verwezen naar artikel 11 van de wapenwet, naar de betekenis van het begrip openbare orde, en naar het doel van de wapenwet. Het bestaan van de veroordeling en het alcoholgebruik is volgens haar voldoende om het bestreden besluit te ondersteunen. Wat betreft de informatie van de politiediensten waarvan in het advies van de procureur des Konings te Kortrijk melding wordt gemaakt, wijst de verwerende partij erop dat de politiediensten in het kader van het eerste advies van de procureur des Konings te Kortrijk van oordeel waren dat de verzoekster een verwarde indruk maakte, volgens de verklaring van haar echtgenoot een depressie had en zware medicatie innam, en dat aan vaststellingen van verbalisanten in processen-verbaal in de strafdossiers een vermoeden van objectiviteit moet worden gehecht. Zij stelt voorts dat niet alle vormen van depressie altijd door de huisarts vast te stellen zijn en dat dit veeleer het werk van specialistische geneeskunde is. Wat de verklaring van de echtgenoot van de verzoekster betreft, argumenteert de verwerende partij dat de verzoekster

niet eerder heeft aangegeven dat er in dit verband onjuiste gegevens zijn meegedeeld. De verwerende partij besluit dat uit de veroordeling van de verzoekster, en de feiten en de verklaringen zoals deze werden vastgesteld door de politie, een objectieve vaststelling en waardering kan worden gemaakt van de houding en het gedrag van de verzoekster, en dat kan worden geconcludeerd dat deze de openbare orde kunnen verstoren. Zij meent dat de Federale Wapendienst alle noodzakelijke informatie heeft opgevraagd bij de procureur des Konings, wat erop wijst dat de Federale Wapendienst met de nodige zorgvuldigheid het dossier heeft samengesteld en beoordeeld.

6. De verzoekster repliceert dat de bewering van de verwerende partij dat zij onder ernstige invloed van alcoholische dranken rijdt, pure speculatie is en wordt tegengesproken door de "vrij milde straf" die door de politierechtbank is uitgesproken. Zij stelt dat het om een eenmalige misstap gaat die geen afbreuk doet aan het "onberispelijk leven" dat zij en haar echtgenoot leiden en dat zij en haar echtgenoot sinds meer dan twintig jaar wapens bezitten zonder dat zich een probleem of een ongeluk heeft voorgedaan. Zij herhaalt dat de loutere verwijzing naar een veroordeling niet volstaat, maar dat de verwerende partij moet nagaan welke de concrete feiten en omstandigheden waren die tot de veroordeling hebben geleid. Met betrekking tot de gebeurlijk foutieve informatie van de politiediensten waarop de adviezen van het parket gebaseerd zijn, merkt de verzoekster op dat de processen-verbaal in dat verband ook voor de Raad van State niet worden voorgelegd. Volgens haar berusten de beweringen dat de politiediensten van oordeel waren dat zij een verwarde indruk maakte, dat zij volgens de verklaringen van haar echtgenoot een depressie doormaakte en zware medicatie innam, op "schimmige informatie" waaraan geen objectiviteit kan worden toegeschreven. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat de regel "audi alteram partem" geschonden wordt wanneer het bestuur zich steunt op een proces-verbaal waarvan de inhoud door de verzoekende partij wordt betwist en waarvan de verzoekende partij geen kennis heeft kunnen nemen.

7. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat het bestaan van een rechtsgrond voor het bestreden besluit, met name de veroordeling door de politierechtbank te Kortrijk en de medische toestand van de verzoekster, niet betwist wordt. Zij stelt dat de politiediensten in hun verslag aan de procureur des Konings te Brugge aangegeven hebben dat zij niet geschoold zijn om een psychologisch profiel op te stellen van de betrokkenen en ook het gebruik van medicatie niet kunnen toelichten omdat zulks ressorteert onder de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene, zodat deze informatie niet in een proces-verbaal is opgenomen, maar mondeling is bezorgd aan de procureur des Konings die in zijn verslag vermeldt dat de betrokkene "een zeer verwarde indruk nalaat". De verwerende partij stelt dat er rekening kan worden gehouden met dergelijke mondelinge verslaggeving, dat zulks als een voldoende bewijs van de grondslag van het bestreden besluit kan worden aanzien en besluit dat er een ernstig vermoeden is dat de verzoekster het slachtoffer is van een depressie en daarvoor medicinaal behandeld wordt. Zij argumenteert dat het bestreden besluit louter de veiligheid van beide echtelingen en van hun directe omgeving op het oog heeft, gelet op het vermoeden van depressie, en dat een aanvraag voor een wapenvergunning door een persoon die in het verleden gecolloqueerd is wegens een geestesziekte overeenkomstig artikel 5, § 4, van de wapenwet als onontvankelijk wordt afgewezen.

Beoordeling

8. Het bestreden besluit bevat twee redenen om aan te nemen dat het wapenbezit van de verzoekster de openbare orde kan verstoren : zij werd op 21 april 2006 door de politierechtbank te Kortrijk veroordeeld voor het rijden door een rood licht, dronken sturen en rijden zonder veiligheidsgordel, en haar echtgenoot zou hebben verklaard dat zij kampt met een depressie en zware medicijnen gebruikt.

Bij de invulling van het begrip openbare orde beschikt de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij mag uit bepaalde feiten

afleiden dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde "kan" verstoren. In het kader van een annulatieberoep tegen een dergelijke beslissing vermag de Raad van State niet zelf te oordelen of er al dan niet een vergunning moet worden verleend. Hij kan wel nagaan of de motieven van de beslissing ter zake berusten op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

9. Wat betreft de veroordeling van de verzoekster door de politierechtbank te Kortrijk, wordt vastgesteld dat het hier geen misdrijven betreft die volgens artikel 5, § 4, van de wapenwet de toekenning van een wapenvergunning in de weg staan. Een veroordeling die op zich geen beletsel vormt om een vergunning tot het vuurwapenbezit te kunnen verkrijgen, kan niettemin in de concrete omstandigheden van de zaak uitwijzen dat het voorhanden hebben van het wapen gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde. In dat geval mag de overheid haar beslissing niet louter steunen op de veroordeling, maar wel op de concrete feiten die tot de veroordeling hebben geleid. Ook al kunnen de inbreuken die geleid hebben tot de veroordeling door de politierechtbank te Kortrijk vanuit het standpunt van de verkeersveiligheid als vrij ernstig worden beschouwd, toch vormen deze eenmalige feiten op zichzelf geen afdoende reden om zonder meer aan te nemen dat de verzoekster een gedragspatroon vertoont waardoor wapenbezit in haren hoofde als een risico voor de openbare orde kan worden bestempeld. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel is dat de feiten waarvoor de verzoekster door de politierechtbank veroordeeld is, op zichzelf voldoende zijn om haar het bezit van wapens te ontzeggen. In het bestreden besluit wordt dienaangaande enkel gesteld dat "deze gedragingen (...) niet (wijzen) op de aanwezigheid van een groot verantwoordelijkheidsgevoelen". Daarmee is evenwel niet afdoende aangetoond dat het wapenbezit van de verzoekster gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde.

10. Het bestreden besluit berust voorts op de beweerde verklaring van de echtgenoot van de verzoekster dat zij te kampen zou hebben met een depressie waarvoor zij zware medicijnen gebruikt. Van die verklaring aan de

politiediensten wordt melding gemaakt in het advies van de procureur des Konings te Kortrijk. Het is evenwel niet duidelijk om welke politiediensten het gaat en het is evenmin duidelijk in welke omstandigheden en op welk tijdstip de echtgenoot van de verzoekster de bewuste verklaring zou hebben afgelegd. Pas in de laatste memorie van de verwerende partij wordt gesteld dat de betwiste verklaring van de echtgenoot van de verzoekster mondeling werd overgebracht aan de procureur des Konings en niet is opgenomen in een proces-verbaal. Er kan niet worden nagegaan of het weigeringsmotief steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De echtgenoot van de verzoekster heeft deze bewering ontkend. In het bestreden besluit wordt de geloofwaardigheid van die ontkenning in twijfel getrokken. Uit geen enkel gegeven blijkt evenwel dat de echtgenoot van de verzoekster reeds op een eerder tijdstip met de hem toegeschreven beweringen is geconfronteerd en dus in de gelegenheid was om die beweringen tegen te spreken. Aangezien volledig onduidelijk is op basis waarvan de aangehaalde beweringen aan de echtgenoot van de verzoekster worden toegeschreven, heeft zij hierover geen tegenspraak kunnen voeren, zelfs niet na het instellen van het beroep tegen de beslissing van de provinciegouverneur.

Het enige middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 26 juni 2009 waarbij het beroep van Anne-Marie Vlieghe ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 november 2008 tot weigering van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin